

„Hanem mivel az Isten ítél minket alkalmasnak arra, hogy ránk bizza az evangéliumot, úgy hirdetjük azt, mint akik nem embereknek akarnak tetszeni, hanem a szívünket vizsgáló Istennek.” (1Thessz 2, 4)

Török Csaba Pál

1956. január 1-én születtem Nagyváradon. Istenfélő, hitben élő családban nevelkedtem, ahol a hagyományos keresztyéni értékrend szerint nőttem fel. 1968 virágvasárnapján konfirmáltam a Nagyvárad Csillagvárosi Egyházközségben, ahol éltem ifjú éveimet és hitéletemet egészen az áttelepülésemig. A gyülekezetben megélt évek alatt kaptam meg az akkori és jelenlegi hitéletem alapjait, Jézus Krisztus életének, szolgálatának és küldetésének ismeretét, megismerését. Hiszem, hogy életre szóló értékrendet teremtett bennem e megszerzett tudás és tapasztalat.

1974-ben érettségiztem Nagyváradon, mai nevén az Ady Endre Líceumban, ahol komoly tudásalapot kaptam további tanulmányaimhoz. 1979. február 12-én telepedtem Magyarországra, Debrecenbe, miután házasságot kötöttem Debrecenben élő menyasszanyommal, Nagy Irénnel.

Boldog házasságunk gyümölcseként két leánygyermeket kaptunk Istentől, akik révén Isten áldásaként három fiú és egy leány unokával ajándékozott meg bennünket.

Áttelepülésemet követően néhány évig kerestem a helyemet, mint magyarországi lakos, és mint Isten gyermeke. Megfosztva állampolgárságomtól és a magyar állampolgárságot még meg nem szerzett emberként, hontalanul, Isten gyermekeként egyedül csak a mennyei polgárság lehetett az osztályrészem.

1982-ben államvizsgát tettem az Ybl Miklós Műszaki Főiskola Építőgépész szakán, ahol üzemmérnöki oklevelet szereztem. Néhány évig dolgoztam fejlesztő mérnökként, de 1986. március 01-től nyugállományba vonulásomig, azaz 2020. július 02-ig, harmincnégy évet, vízügyi – környezetvédelmi államigazgatásban dolgoztam.

Rendszeresen látogatva a debreceni gyülekezeteket, Isten 1982-ben a Debrecen-Széchenyi kerti gyülekezet „imaházába” vezetett el, ahol Nt. Szabó Dániel lelkipásztor úgymond már hamar szolgálatra hívott, de én alázattal és bölcsen csak tanultam a hitben és korban előttem haladók szolgálatából.

1992-től vagyok presbiter, de igazán teljes hitből és erőmből csak 1994-től szolgállok. Sokáig úgy gondoltam, hogy a presbiteri szolgálathoz nem csak erős hit kell, hanem megfelelő élettapasztalat és bölcsesség, amit csak az idősebbek tudhatnak magukénak. Azóta tudom, hogy az evangélium egyformán vezet és tanácsol fiatal, idősebbet és szépkorút egyaránt, ha azt alázattal és bölcsen, napról-napra olvasva követem annak útmutatását.

1999-től vezetem a Széchenyi kerti Gyülekezet „Kálmáncsehi Galériáját”, és 2010-től vagyok a Gyülekezet Missziói Bizottságának elnöke. A Magyar Református Presbiteri Szövetségnek 2012-től vagyok rendes tagja.

Mindez csak statisztikai adatok halmaza, de hiszem, hogy Isten gyermekeként ezen adatok mögött az élő- és szolgáló hitem többet mutat, és Istennek tetsző, Istennek kedvére való életet élek és kedvére való módon szolgállok.

Hittel és elszántsággal törekszem mindenkivel megismertetni Jézus példamutató életét, amit igyekszem én magam is megtartani és követni. Életem mindennapi útmutatója és tanácsolója az evangélium, amelynek élő igéiből megkapom a mindennapi vezetést és zsinórmértéket.

Fontos számomra, hogy ne csupán vasárnapi keresztyén legyek, és ne csak és kizárólag a templomban éljem meg a kegyességemet, hanem megpróbálok a templomküszöbön kívül is példamutató, követendő keresztyén életet élni. Ehhez naponként kérem Isten segítségét a közbenjáró Krisztus Jézus által!

Isten kegyelméből 2019. szeptember 21-én a Debreceni Egyházmegye Presbiteri Szövetségének tisztújító, nyitó alkalmán, a testület megválasztott a Területi Szervezet elnökének, mivel a korábbi elnök, Dr. Kovács László elment a mindenélők útján.

Isten iránti hálával fogadtam el a megtisztelő bizalmat, és szeretném, ha e tisztség nem egy újabb statisztikai adat lenne az életemben, hanem egy gazdag, hitmélyítő istentisztelet és szolgálat.

Mint a Missziói Bizottság vezetője, a gyülekezetben minden évben – tavasszal és ősszel – evangelizációs hitmélyítő alkalmat, gyülekezeti napokat szerveztem, hazai, partiumi és erdélyi lelkipásztorok meghívásával. Az alkalmakat a résztvevők sikeresnek, építőnek ítélték, ezért több szolgáló lelkipásztor többször is megfordult gyülekezetünkben hasonló szolgálatok kapcsán.

Több évtizedes szolgálatom során erősen figyelembe vettem a bevezető ige sorait, hogy mindaz, amit csinálok, és minden szolgálatommal ne csak embereknek akarjak megfelelni, hanem a teremtő, emberi szíveket vizsgáló és ismerő Istennek.

Úgy hiszem, hogy az a szolgálat, melyre Isten kegyelméből jelöltettem, nem embereknek, hanem Istennek tetsző esemény és megválasztásom esetén, Neki tetsző és Hozzá méltó szolgálatot tudok végezni az Ő dicsőségére.

Tudatosan szeretném – a világi vezetők és világi szolgálók között – hirdetni azt az evangéliumi igazságot, hogy csak és kizárólag Isten képes megtisztítani és szeretettel megtölteni szíveinket, hogy a csordultig lévő szív szerint szolgáljuk Őt Jézus Krisztus által!

Nyomatékosan szeretném megértetni a világi szolgatársakkal és a presbitériumok tagjaival, hogy mindaz a szolgálat és „építkezés”, amit az egyházban és a gyülekezetekben mi magunk végzünk, az kizárólag egyetlen alapra támaszkodhat, arra az alapra, amelyet Isten megvetett, aki a mi Urunk Jézus Krisztus. Erre építhetünk, és ezen építkezéssel érhetjük el, hogy Isten gyermekei lehessünk, Krisztusnak társai, testvérei és ezzel egymásnak is társai lehetünk. Ha Krisztussal élünk közösségben, egymással is közösségben élhetünk, így tudjuk szolgálni Krisztus egyházát, azon belül a Magyarországi Református Egyházat.

A Magyarországi Református Egyház Alkotmányának soraiban rögzített kötelezettségeken és feladatokon túl, szeretném megismerni a kebelbeli gyülekezeteket, presbitériumokat. Megismerni a gyülekezetek helyzetét, gondjait, hogy szolgálatommal – világi szolgálóként –

hozzájáruljak ahhoz, hogy az Egyház megítélése és elismerése, a világiak szemében is visszakerüljön az őt megillető helyére.

A jelenlegi „rendkívüli” helyzet sokban befolyásolja az ilyen és ehhez hasonló szándékokat, de Isten gondviselése minden csatornát megnyit a Neki tetsző feladatok elérése és megvalósulása céljából.

A személyes találkozásokot pótolni kell a hiteles bizonyágtételek közzétételével, mert a hiteles bizonyágtétel építi a presbitériumokban szolgálók hitét, és példamutató értéket képvisel a világi, még nem hitben élők szemében. Bízva abban, hogy ezzel a példamutató étellel gyarapítani tudjuk a gyülekezeti tagok számát, nem lankadva el és teljes szívvel hirdetve: „És minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr, az Atya Isten dicsőségére!” (Fil 2,11)

Személyes hitvallásom: Ne az igazságot keresd, hanem a békességet! Ezt az ige szavaival így olvashatjuk: „Kerüld a rosszat és cselekedjél jót; keresd a békességet és kövesd azt!” (Zsolt 34,15)

Isten áldja meg szolgálatainkat, építse általa a Krisztus egyházát!

Mindenért Istené legyen a dicsőség!

Kelt.: Debrecen, 2020. október 06-án

Török Csaba Pál

sk